

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษาถึงบทบาทของพรรคการเมืองไทยในปัจจุบันที่มีต่อการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยศึกษาเฉพาะกรณีการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ เมื่อวันที่ 26 เมษายน พ.ศ.2551 ในประเด็นเรื่อง บทบาทในการคัดเลือกบุคคลเข้าสมัครรับเลือกตั้งเพื่อเป็นตัวแทนของประชาชนในนามของพรรค หรือบทบาทในการสร้างผู้นำทางการเมือง และปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้รับเลือกตั้ง โดยการเปรียบเทียบระหว่าง “ชื่อเสียงของพรรคการเมือง (party banner)” กับบทบาทของ “เครือข่ายฝักฝ่าย” พบว่า บทบาทและความสำคัญของพรรคการเมืองของไทยมีน้อยมากในการคัดเลือกบุคคลเข้าสมัครรับเลือกตั้งเพื่อเป็นตัวแทนของประชาชนในนามของพรรค หรือบทบาทในการสร้างผู้นำทางการเมือง รวมทั้ง “ชื่อเสียงของพรรคการเมือง (party banner)” ก็เป็นปัจจัยที่ส่งผลน้อยมากต่อการแพ้หรือชนะการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ (เมื่อวันที่ 26 เมษายน พ.ศ. 2551) เมื่อเทียบกับบทบาทของ “เครือข่ายฝักฝ่าย” เนื่องจาก “เครือข่ายฝักฝ่าย” เป็นกลไกความร่วมมือของบุคคลซึ่งเป็นเครือข่ายส่วนตัวที่มีสายสัมพันธ์มายาวนานและทำงานกันมาโดยต่อเนื่อง และติดตามให้การสนับสนุนช่วยเหลือในการหาเสียงมาโดยตลอด¹ ระหว่างนักการเมืองระดับชาติในพื้นที่กับผู้สมัครรับเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ที่มีการหล่อเลี้ยงโยงใยสายสัมพันธ์ด้วยการอุปถัมภ์ค้ำจุน² ช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันมาอย่างเหนียวแน่นยาวนานเป็นกลไกที่เข้ามามีอิทธิพลและบทบาทเหนือกว่าบทบาทพรรค

---

¹ เอนก เหล่าธรรมทัศน์, เหตุอยู่ที่ท้องถิ่น : ปัญหาการเมืองการปกครองที่ระดับชาติ อันสืบเนื่องจากการปกครองส่วนท้องถิ่นที่ไม่เพียงพอ (กรุงเทพฯ: ศูนย์ศึกษาและพัฒนาการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2543), น. 57-75.

² เอนก เหล่าธรรมทัศน์, สองนคราประชาธิปไตย แนวทางปฏิรูปการเมืองเศรษฐกิจ เพื่อประชาธิปไตย, (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มติชน, 2539), น. 31-34.

การเมือง กับ “ชื่อเสียงของพรรคการเมือง (party banner)” โดยแยกเป็นประเด็นเพื่อพิจารณาได้ ดังนี้

บทบาทของพรรคการเมืองในการสนับสนุนและส่งตัวผู้สมัคร ฯ ลงสมัครรับเลือกตั้ง นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ เมื่อวันที่ 26 เมษายน พ.ศ.2551

จากการศึกษาพบว่าบทบาทพรรคการเมืองของไทยในการคัดเลือกบุคคลเข้าสมัครรับเลือกตั้งเพื่อเป็นตัวแทนของประชาชนในนามของพรรค หรือบทบาทในการสร้างผู้นำทางการเมือง นับว่ามีน้อยมากต่อการเลือกตั้งนายก อบจ. ศรีสะเกษ เมื่อครั้งวันที่ 26 เมษายน พ.ศ.2551 เนื่องจากนายวิจิต ไตรสรณกุล ผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งที่ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้ง รวมทั้งคู่แข่งคือ นางสุนีย์ อินฉัตร ที่ได้คะแนนเสียงเลือกตั้งเป็นอันดับสอง ต่างก็ไม่ได้ลงสมัครและหาเสียงในนามของพรรคการเมืองใด กล่าวคือ พรรคการเมืองไม่ได้มีส่วนในการคัดเลือกตัวบุคคลเพื่อลงสมัครในนามพรรคตั้งแต่ต้น ดังนั้น แรงสนับสนุนช่วยเหลือในการหาเสียงจึงไม่ได้มาจากพรรคการเมือง รวมทั้งไม่มีการฟุ้งฟิง “ชื่อเสียงของพรรค (party banner)” หากแต่แรงสนับสนุนช่วยเหลือมาจาก ส.ส. ของพรรคที่อยู่ในพื้นที่จังหวัดศรีสะเกษ โดยอาศัยความสัมพันธ์ส่วนตัวกับผู้สมัคร และไม่เกี่ยวกับพรรคการเมือง

จากการที่นายวิจิต ไตรสรณกุล และนางสุนีย์ อินฉัตร ต่างก็ไม่ได้ลงสมัครและหาเสียงในนามของพรรคการเมืองใด จึงชี้ให้เห็นว่าการฟุ้งฟิง “ชื่อเสียงของพรรค (party banner)” และตัวผู้นำพรรคการเมือง เพื่อให้ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งนั้นจึงไม่ใช่สิ่งที่เป็นข้อได้เปรียบเสียเปรียบกัน หรือไม่ได้เป็นเงื่อนไขหลักที่ส่งผลหรือชี้ขาดถึงชัยชนะในการเลือกตั้งนายก อบจ. ศรีสะเกษ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า บทบาทและความสำคัญของพรรคการเมืองของไทยมีน้อยมากในการคัดเลือกบุคคลลงสมัครรับเลือกตั้งเพื่อเป็นตัวแทนของประชาชนในนามของพรรค หรือบทบาทในการสร้างผู้นำทางการเมือง รวมทั้ง “ชื่อเสียงของพรรคการเมือง (party banner)” ก็เป็นปัจจัยที่ส่งผลน้อยมากต่อการแพ้หรือชนะการเลือกตั้งในครั้งนี้ กล่าวคือ ส.ส. ต่างก็สนับสนุนและส่งตัวผู้สมัครของกลุ่มลงสมัครรับเลือกตั้งนายก อบจ. กันเอง จนทำให้บทบาทของ ส.ส. ในครั้งนั้นดูเด่นและเหนือกว่าตัวพรรคหรือผู้นำพรรคการเมือง นอกจากนี้การที่ ส.ส. ต่างพรรคกันต่างก็สนับสนุนและส่งตัวผู้สมัครคนเดียวกัน ทำให้ผู้สมัครไม่สามารถนำนโยบายพรรคหรือผลงานของพรรคตลอดจนการชูภาพลักษณ์ด้านคะแนนนิยมของพรรคมาต่อสู้กันได้ จึงทำให้ไม่มีใครได้เปรียบเสียเปรียบในแง่ของบทบาทพรรค และ “ชื่อเสียงของพรรคการเมือง (party banner)”

ดังนั้น ในการต่อสู้กันในการหาเสียงจึงต้องใช้ความสามารถเฉพาะตัว ตลอดจน เครือข่ายความร่วมมือต่างๆ จากพันธมิตรทางการเมือง ซึ่งในที่นี้ก็คือ “เครือข่ายฝักฝ่าย” ส่วนตัวของผู้สมัครที่จะทำหน้าที่ในการสร้างโยงใยเป็นสายสัมพันธ์ระหว่างหัวคะแนนในระดับต่างๆ ไม่ว่าจะ เป็น อบต. เทศบาล อบจ. ตลอดจนบรรดากำนัน ผู้ใหญ่บ้านและเครือข่ายชุมชนต่างๆ เพื่อให้เกิดการประสานใจกันอย่างเหนียวแน่น จนเป็นรากฐานของการดำเนินงานทางการเมืองที่ถาวรต่อไป และนำมาซึ่งชัยชนะในการเลือกตั้งในท้ายที่สุด “เครือข่ายฝักฝ่าย” ส่วนตัวของผู้สมัครจึงกลายเป็นกลไกและเงื่อนไขสำคัญต่อการแพ้หรือชนะการเลือกตั้งนายก อบจ. ศรีสะเกษในครั้งนี้ของนายวิจิต ไตรสรณกุล และนางสุนีย์ อินฉัตร เป็นอย่างยิ่ง ดังนั้น “เครือข่ายฝักฝ่าย” ของกลุ่มการเมืองจึงเป็นกลไกที่มีบทบาทเหนือพรรค ตลอดจนองค์กรอื่นๆ ของพรรคการเมืองต่อการเลือกตั้งนายก อบจ.ศรีสะเกษในครั้งนี้

บทบาทของ “เครือข่ายฝักฝ่าย” ต่อการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ เมื่อวันที่ 26 เมษายน พ.ศ.2551

จากการศึกษาพบว่า “เครือข่ายฝักฝ่าย” ส่วนตัวของนายวิจิต ไตรสรณกุล เป็นกลไกความร่วมมือของบุคคลซึ่งเป็นเครือข่ายส่วนตัวที่มีสายสัมพันธ์มายาวนานและทำงานกันมาโดยต่อเนื่อง และติดตามให้การสนับสนุนช่วยเหลือในการหาเสียงมาโดยตลอด ระหว่างนักการเมืองระดับชาติในพื้นที่กับผู้สมัครรับเลือกตั้งนายก อบจ. ที่มีการหล่อเลี้ยงโยงใยสายสัมพันธ์ด้วยการอุปถัมภ์ค้ำจุนหัวคะแนนและชาวบ้านที่เป็นฐานคะแนนเสียงในเขตเลือกตั้ง รวมทั้งต่างช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันมาอย่างเหนียวแน่นยาวนาน เป็นกลไกที่เข้ามามีอิทธิพลและบทบาทเหนือกว่าบทบาทพรรคการเมือง กับ “ชื่อเสียงของพรรคการเมือง (party banner)”

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า “เครือข่ายฝักฝ่าย” เป็นสิ่งที่ต้องใช้เวลาในการสร้างขึ้นมา และเมื่อพัฒนาโยงใยจนมี “เครือข่ายฝักฝ่าย” ที่แข็งแกร่งแล้วก็ย่อมมีชัยไปกว่าครึ่ง

จึงสรุปได้ว่าเหตุที่นายวิจิต ไตรสรณกุล ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งนายก อบจ. ศรีสะเกษเมื่อครั้งวันที่ 26 เมษายน พ.ศ.2551 นั้น เนื่องจาก “เครือข่ายฝักฝ่าย” ภายใต้ชื่อกลุ่ม “คนท้องถิ่น” ของนายวิจิตนั้นเป็นเครือข่ายส่วนตัวที่มีขนาดใหญ่ มีความซับซ้อน และมีประสิทธิภาพในการหาเสียง ซึ่งเป็นเครือข่ายขนาดใหญ่ที่สะสมรากฐานบารมีมาอย่างยาวนาน โดยก่อตัวและดำเนินการอยู่ในพื้นที่ จ. ศรีสะเกษมาเป็นเวลายาวนาน มีการทำงานร่วมกันมาโดยต่อเนื่อง ทำให้มีประสบการณ์สูงในการหาเสียง รวมทั้งมีสายสัมพันธ์กับสมาชิกเครือข่ายมา

ยาวนาน โดยสร้างโยงโยสายสัมพันธ์ในลักษณะการให้การอุปถัมภ์ค้ำจุน “หัวคะแนน” ที่เป็นผู้บริหารท้องถิ่น สมาชิกสภาท้องถิ่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และแกนนำเครือข่ายชุมชนต่าง ๆ ในพื้นที่ มีการสอดประสานกันอย่างเหนียวแน่น เป็นรากฐานของการดำเนินงานทางการเมือง เป็นการปูพื้นฐานเอาไว้อย่างแน่นอน หากที่บรรดาหัวคะแนนของกลุ่ม “เครือข่ายฝักฝ่าย” อื่นจะมาแย่งฐานคะแนนเสียงไปได้ ตลอดจนการติดตามให้การสนับสนุนช่วยเหลือในการหาเสียงมาโดยตลอด อย่างเสมอต้นเสมอปลาย ระหว่างนักการเมืองทั้งในระดับท้องถิ่นและในระดับชาติในเขตพื้นที่ จังหวัดศรีสะเกษกับผู้สมัครรับเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ที่มีการหล่อเลี้ยงโยงโยสายสัมพันธ์ด้วยการอุปถัมภ์ค้ำจุน ช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน รวมทั้งเป็นที่พึ่งพิงให้กับประชาชนในเขตเลือกตั้งมาอย่างเหนียวแน่นยาวนาน เพื่อรักษาไว้ซึ่ง “เครือข่ายฝักฝ่าย” ในระดับจังหวัดเพื่อทำหน้าที่สร้างเครือข่ายโยงโย “หัวคะแนน” เพื่อกุมฐานคะแนนเสียงให้กับกลุ่มในการสนับสนุนผู้สมัครของกลุ่มทั้งในการเมืองระดับชาติและในระดับท้องถิ่น เป็นกลไกที่เข้ามามีอิทธิพลและบทบาทเหนือกว่าบทบาทพรรคการเมือง กับ “ชื่อเสียงของพรรคการเมือง (party banner)” จึงส่งผลให้นายวิจิต ๗ ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งนายก อบจ. ศรีสะเกษในครั้งนี้

ดังนั้น การเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดในวันที่ 26 เมษายน พ.ศ.2551 จึงเป็นเรื่องพิสูจน์ความมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลของ “เครือข่ายฝักฝ่าย” ของนักการเมืองท้องถิ่นอย่างผู้สมัครรับเลือกตั้งนายก อบจ. เนื่องจากภายใต้บริบทรัฐบาลผสม ผู้สมัครจึงไม่อาจใช้ หรือพึ่งพิงชื่อเสียงของพรรค (party banner) และตัวผู้นำพรรคการเมือง เพื่อให้ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งได้เหมือนเช่นในอดีต³

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการสนับสนุนและส่งเสริมให้มี “กลุ่มการเมืองระดับท้องถิ่น” ที่มีความหลากหลายในเชิงอุดมการณ์และเชิงนโยบาย และเป็นกลุ่มการเมืองที่แยกจากการเมืองระดับชาติ เพื่อเป็นทางเลือกให้กับประชาชน และป้องกันการผูกขาดทางการเมือง รวมทั้งรักษาผลประโยชน์ของท้องถิ่น โดยเป็นไปตามหลักการกระจายอำนาจและสามารถปกครองตนเองช่วยเหลือ

³ สิริพรรณ นกสวน, คำและความคิดในรัฐศาสตร์ร่วมสมัย, (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551), น.255, 260-266.

ตนเองได้อย่างยั่งยืนต่อไปในอนาคต เพราะความหลากหลายนั้นจะทำให้ประชาชนในท้องถิ่นมีทางเลือกมากขึ้นในการที่จะฝากอนาคตของท้องถิ่นไว้กับกลุ่มหรือผู้สมัครที่เขาเห็นว่าเหมาะสมที่สุด และในขณะเดียวกันก็เป็นการถ่วงดุลอำนาจกันเองระหว่างกลุ่ม ไม่ทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นถูกผูกขาดทางการเมืองโดยพรรคหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ทำให้ประชาชนในท้องถิ่นไม่มีทางเลือกในการกำหนดอนาคตของตน เพราะทุกอย่างจะถูกกำหนดไปในทิศทางเดียวกันกับนโยบายของพรรคการเมืองระดับชาติ ซึ่งตามจริงแล้วท้องถิ่นควรเป็นผู้กำหนดอนาคตของตนเอง เพราะรู้ปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นตนเองดีที่สุด เพราะจากการศึกษาในครั้งนี้นพบว่า จังหวัดศรีสะเกษสามารถเป็นกรณีศึกษาได้อย่างดี และเป็นตัวอย่างที่ดีถึงความเป็นอิสระของการเมืองท้องถิ่นที่ไม่ถูกครอบงำโดยการเมืองระดับชาติ โดยเฉพาะกรณีการเลือกตั้งนายก อบจ. ศรีสะเกษ เมื่อครั้งวันที่ 26 เมษายน พ.ศ.2551 พบว่าแม้การเมืองท้องถิ่นจะมีลักษณะที่แยกไม่ออกจากการเมืองระดับชาติในประเด็นการพึ่งพิงกันในการหาเสียง โดยใช้ฐานคะแนนเสียงร่วมกันหรือใช้กลไก “เครือข่ายฝักฝ่าย” ร่วมกัน กล่าวคือ การเมืองทั้งสองระดับต่างพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน โดยการเมืองระดับชาติต้องการใช้การเมืองท้องถิ่นเป็นฐานเสียง ในขณะที่เดียวกันการเมืองระดับท้องถิ่นก็ต้องการใช้การเมืองระดับชาติเป็นช่องทางในการดึงงบประมาณจากภาครัฐมาลงในพื้นที่ในท้องถิ่นให้มากที่สุด เพื่อนำมาหล่อเลี้ยงและอุปถัมภ์ค้ำจุน ตลอดจนแก้ปัญหาให้กับบรรดา “หัวคะแนน” ตลอดจนประชาชนในพื้นที่ เพื่อสร้างเป็น “เครือข่ายฝักฝ่าย” ในระดับจังหวัด เพื่อกุมคะแนนเสียงเพื่อเป็นฐานเสียงให้กับกลุ่มของตนเองต่อไป ซึ่งแท้จริงแล้วการพึ่งพิงในลักษณะดังกล่าวนี้เป็นเพียงเรื่องความสัมพันธ์ส่วนตัวของผู้สมัครรับเลือกตั้งนายก อบจ. กับนักการเมืองระดับชาติ หรือผู้เป็น ส.ส.ในพื้นที่ ซึ่งต่างก็ให้การสนับสนุนช่วยเหลือซึ่งกันและกันเอง โดยเป็นไปอย่างอิสระไม่เกี่ยวข้องกับพรรค และปราศจากการชี้นำแทรกแซงของพรรคการเมือง ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้ได้นำมาสู่ความเป็นอิสระในการบริหารงานของ อบจ. ศรีสะเกษ การมีอิสระในการกำหนดนโยบายของผู้บริหาร สามารถใช้ความคิดริเริ่มในการดำเนินโครงการใหม่ๆ ที่มีความสอดคล้องกับสภาพการณ์ ตลอดจนปัญหาเฉพาะพื้นที่ บนความหลากหลายทางด้านภาษา วัฒนธรรม ประเพณี และภูมิประเทศ ตลอดจนต้นทุนทางสังคมที่แตกต่างกัน นำมาสู่ความเจริญก้าวหน้าทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ที่น้องประชาชนในจังหวัด

ศรีสะเกษมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น สอดคล้องกับหลักการปกครองตนเอง และหลักการกระจายอำนาจอย่างแท้จริง⁴

2. ควรที่จะมีการศึกษาอย่างจริงจังถึงแนวทางและความเป็นไปได้ในการที่จะสร้างจิตสำนึก “ความเป็นประชาธิปไตย” ให้เกิดขึ้นกับประชาชนในสังคมชนบทอย่างเป็นรูปธรรม เพราะจากการศึกษาพบว่า ประชาชนในสังคมชนบทที่ส่วนใหญ่ยังยากจนและขาดการศึกษา พวกเขาเหล่านั้นยังแยกไม่ออกว่าระหว่างการใช้สิทธิออกเสียงลงคะแนนเลือกตั้งอย่างเสรีตามระบอบประชาธิปไตย กับการใช้สิทธิออกเสียงลงคะแนนเลือกตั้งเพื่อหวังอามิสสินจ้าง หรือเพื่อตอบแทน หรือเพื่อใช้หนี้บุญคุณนักการเมืองที่เคยให้การอุปถัมภ์ค้ำจุน ตลอดจนให้ความช่วยเหลือพึ่งพาต่าง ๆ นั้นต่างกันอย่างไร ด้วยความเชื่อของพวกเขาที่มีอยู่ว่า “ต้องตอบแทนบุญคุณเมื่อมีโอกาส” และโอกาสอันเดียวที่พวกเขามักจะมีอยู่ก็คือเมื่อถึงคราวการเลือกตั้ง ในแง่นี้จึงขัดแย้งกับหลักการที่ว่า “เลือกคนดีมาบริหารบ้านเมือง หรือเป็นตัวแทนในสภา” เพราะนิยามของคำว่า “คนดี” สำหรับชาวบ้านชนบทก็คือ “ผู้มีพระคุณ” จากพฤติการณ์ดังกล่าวจึงนำมาสู่การซื้อสิทธิขายเสียง ตลอดจนการสร้างบุญคุณของนักการเมืองด้วยวิธีการต่างๆ ซึ่งล้วนแต่ต้องพึ่งพิงเงินตรา หรือทุนทรัพย์เป็นหลัก ทำให้ “คนดี” แต่ไม่มีเงิน หรือการเป็น “คนดี” แต่ไม่สามารถเป็น “ที่พึ่งยามยาก” ให้กับชาวบ้านชนบทได้ มักจะไม่ค่อยมีอนาคตที่สดใสในเส้นทางการเมือง หรือมักจะไม่ค่อยได้รับการเลือกตั้ง ด้วยเหตุนี้การพัฒนา “ความเป็นประชาธิปไตย” ที่ผ่านมาของไทยในสังคมชนบทจึงไม่ค่อยสัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร⁵ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งยวดที่เราจะต้องรีบให้ความรู้ความเข้าใจ ตลอดจนปลูกฝังหรือสร้างจิตสำนึกที่ถูกต้องตามหลักประชาธิปไตย เพื่อให้การเลือกตั้งเป็นเวทีแห่งการแสดงออกถึง “ความเป็นประชาธิปไตย” อย่างแท้จริง ที่มีใช้เพียงเป็นเวที “แห่งการตอบแทนหรือใช้หนี้บุญคุณนักการเมือง” อย่างเช่นที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ ทั้งนี้ก็เพื่อให้การเลือกตั้งเป็นทางเลือกให้กับประชาชน และป้องกันการผูกขาดทางการเมือง รวมทั้งรักษาผลประโยชน์ของประชาชนและท้องถิ่น โดยเป็นไปตามหลักการกระจายอำนาจและการปกครองตนเอง ตลอดจนสามารถช่วยเหลือและพึ่งพาตนเองได้อย่างยั่งยืนต่อไปในอนาคต⁶

⁴ สัมภาษณ์ วิจิต ไตรสรณกุล, นายกองดีการบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ, เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2552.

⁵ เรื่องเดียวกัน.

⁶ สัมภาษณ์ นพดล ชำนาญคำ, ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดศรีสะเกษ, เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2552.